स शरीरं समुत्सृज्य स्वान्यस्थीनि प्रदास्यति । तस्यास्थिभिर्म्महाघोरं वज्रं संक्रियतां दृढं ।
महच्छत्रुहनं घोरं षडस्रि भीमनिस्वनं । तेन वज्रेण वै वृत्रं वधिष्यति शतक्रतुः ।
एतदः सर्व्वमाख्यातं तस्माच्छीघ्रं विधीयतां । एवमुक्तास्ततो देवा अनुज्ञाप्य पितामहं । ८००
नारायणं पुरस्कृत्य दधीचस्याश्रमं ययुः । सरस्वत्याः परे पारे नानाद्रुमलतावृतं ।
षट्पदोद्गीतनिनदैर्विघुष्टं सामगैरिव । पुंस्कोकिलस्वनोन्मिश्रं जीवंजीवकनादितं ।
महिषैश्च वराहैश्च सृमरैश्चमरैरपि । तत्र तत्रानुचरितं शार्दूलभयवर्जितैः ।
करेणुभिर्व्वारणैश्च प्रभिन्नकरटामुखैः । सरोऽवगाढैः क्रीडद्भिः समन्तादनुनादितं ।
सिंहैर्व्याघ्रैर्म्महानादन्नदद्भिरनुनादितं । अपरैश्चापि संलीनैर्गुहाकन्दरशायिभिः । ८०५
तेषु तेष्ववकाशेषु शोभितं सुमनोरमं । त्रिपिष्टपसमप्रख्यं दधीचाश्रममागमन् ।
तत्रापश्यन् दधीचन्ते दिवाकरसमद्युतिं । जाज्वल्यमानं वपुषा यथा लक्ष्मया पितामहं ।
तस्य पादौ सुरा राजन्नभिवाद्य प्रणम्य च । अयाचन्त वरं सर्व्वे यथोक्तं परमेष्ठिना ।
ततो दधीचः परमः प्रतीतः सुरोत्तमांस्तानिदमभ्युवाच । करोमि यद्वो हितमद्य देवाः स्वञ्चापि देहं स्वयमुत्सृजामि ।
स एवमुक्तो द्विपदां वरिष्ठः प्राणान् वशी स्वान् सहसोत्ससर्ज्ज । ततः सुरास्ते जगृहुः परासोरस्थीनि तस्याथ यथोपदेशं । ८०१०
प्रहृष्टरूपाश्च जयाय देवास्त्वष्टारमागम्य तमर्थमूचुः । त्वष्टा तु तेषां वचनं निशम्य प्रहृष्टरूपः प्रयतः प्रयत्नात् ।
चकार वज्रं भृशमुग्ररूपं कृत्वा च शक्रं स उवाच हृष्टः । अनेन वज्रप्रवरेण देव भस्मीकुरुष्वाद्य सुरारिमुग्रं ।
ततो हतारिः सगणः सुखं वै प्रशाधि कृत्स्नं त्रिदिवं दिविष्ठः । त्वष्टा तथोक्तस्तु पुरन्दरस्तद्वज्रं प्रहृष्टः प्रयतो ह्यगृह्णात् ।
इतिश्रीमहाभरते आरण्यपर्व्वणि तीर्थयात्रापर्व्वणि वज्रनिर्म्माणकथने शतोऽध्यायः ॥ १०० ॥
॥ लोमश उवाच ॥ ततः स वज्री बलिभिर्दैवतैरभिरक्षितः । आससाद ततो वृत्रं स्थितमावृत्य रोदसी ।
कालकेयैर्म्महाकायैः समन्तादभिरक्षितं । समुद्यतप्रहरणैः सशृङ्गैरिव पर्व्वतैः । ८०१५
ततो युद्धं समभवद्देवानां दानवैः सह । मुहूर्त्तं भरतश्रेष्ठ लोकत्रासकरं महत् ।
उद्यतप्रतिपिष्टानां खड्गानां वीरबाहुभिः । आसीत् सुतुमुलः शब्दः शरीरेष्वभिपात्यतां ।
गिरिभिः प्रपतद्भिश्चाप्यन्तरीक्षान्महीतलं । तालैरिव महाराज वृन्ताद्वृक्षैरदृश्यत ।
ते हेमकवचा भूत्वा कालेयाः परिघायुधाः । त्रिदशानभ्यवर्षन्त दावदग्धा इवाद्रयः ।
तेषां वेगवतां वेगं साभिमानं प्रधावतां । न शेकुस्त्रिदशाः सोढुं ते भग्नाः प्राद्रवन् भयात् । ८०२०
तान् दृष्ट्वा द्रवतो भीतान् सहस्राक्षः पुरन्दरः । वृत्रे विवर्द्धमाने च कश्मलं महदाविशत् ।
कालेन भयसन्त्रस्तो देवः साक्षात्पुरन्दरः । जगाम शरणं शीघ्रं तन्तु नारायणं प्रभुं ।
तं शक्रं कश्मलाविष्टं दृष्ट्वा विष्णुः सनातनः । स्वतेजो व्यदधच्छक्रे बलमस्य विवर्द्धयन् ।
विष्णुना गोपितं शक्रं दृष्ट्वा देवगणास्ततः । सर्व्वे तेजः समादध्युस्तथा ब्रह्मर्षयोऽमलाः ।
स समाप्यायितः शक्रो विष्णुना दैवतैः सह । ऋषिभिश्च महाभागै र्ब्बलवान् समपद्यत । ८०२५
ज्ञात्वा बलस्थं त्रिदशाधिपन्तु ननाद वृत्रो महतो निनादान् । तस्य प्रणादेन धरा दिशश्च खं द्यौर्नभश्चापि चचाल सर्व्वं ।